

Αν όχι τώρα πότε, τότε;

Η καπιταλιστική μηχανή επιβάλλει την ερημοποίηση κάθε σπιθαμής δημόσιου χώρου.

Όταν η κρίση γίνεται το πρόσχημα για τη βίαιη αυτή επέλαση, η όξυνση της “εμπορευματικής λογικής” αποκλείει επιμελώς και διατεταγμένα τεράστια κοινωνικά κομμάτια από τη γνώση, την περίθαλψη, το παιχνίδι και κάθε πτυχή της κοινωνικής ζωής. Ζωές που διαχειρίζονται ως περιττές.

Η “αρπαγή” της έννοιας του κοινού, γεμίζει τις πλατείες με φώτα και τραπεζοκαθίσματα, τους δρόμους με κάμερες και μπάτσους και η πόλη βρωμάει ασφάλεια και αποστείρωση.

Η θεαματική διαδικασία αλλοτριώνει τα πάθη μας, τη δημιουργία, τη θέληση για ζωή, τις ηδονές και τα όνειρά μας. Ο πολιτισμός της φτώχειας προάγει τη κυρίαρχη αισθητική, της ομοιομορφίας, της λιτότητας, και επιβάλλεται σαν μια νέα απόλαυση. Κάθε αντιθετική κίνηση, κάθε έκφραση και κάθε χειρονομία αντίστασης αν δεν αφομοιωθεί, κατastέλλεται.

Η μιζέρια και η αποξένωση καλλιεργείται μεθοδικά από έναν ολοκληρωτισμό που διψάει για “μόνους”. Στα σώματα χαράσσεται η υποτέλεια. Πιο παραγωγικά και πιο αναλώσιμα. Προϊόντα της υποτιμημένης εργασίας και της λογιστικοποιημένης αντίληψης για τη ζωή και τις κοινωνικές σχέσεις.

Η επιστημονική αφήγηση της κρίσης συμβάλλει με ακόμη πιο επιθετικούς προς την κοινωνία όρους, αφού στο όνομα του κοινωνικού καλού, οι τεχνοκράτες του κράτους και του καπιταλισμού δεν έχουν καμία αναστολή στο να εφαρμόσουν “πειράματα” πάνω στο κοινωνικό σώμα, στη φύση και σε ό,τι μας περιβάλλει.

Αλλά είναι αυτές, οι χρονιές της ερήμου, κατά τις οποίες τα κάστρα των ψεύτικων αναγκών, τα οχυρά της καταναλωτικής μανίας και τα τείχη του χρήματος γκρεμίζονται και πέρα από τα συντρίμμια τους μπορείς να δεις τις εξεγερτικές κινήσεις ενός άλλου κόσμου.

Και είναι τώρα που το αίσθημα της ασφυξίας γίνεται πιο έντονο από ποτέ.

Και η οργή γίνεται ορμή για να επανοικειοποιηθούμε όσα μας ανήκουν. Τους χώρους και τους χρόνους μας. Να ανακαταλάβουμε τις πλατείες και τους δρόμους. Τα σπίτια και τις πόλεις. Να πάρουμε πίσω τη δύναμη να αποφασίζουμε, να πράττουμε, να βρισκόμαστε, να θέλουμε.

Μέσα από προσπάθειες αυτοοργάνωσης να ρηγματώσουμε τη βαρβαρότητα της παθητικότητας. Να αναγνωρίσουμε στο πάθος για δημιουργία τις δυνατότητες ύπαρξης αξιών πέρα από το χρήμα.

Για να φωτίζουμε εμείς οι ίδιοι τις νύχτες μας.

Να σπάσουμε ότι κρατάει δέσμιες την αυθεντικότητα και τη χαριστικότητά μας. Να διαμορφώσουμε κοινούς τόπους και συντροφικές σχέσεις. Να φτιάξουμε τις δικές μας γιορτές με τους δικούς μας τρόπους. Να μοιραστούμε τις αγωνίες και τις επιθυμίες μας.

Να ξεπεράσουμε κάθε καθηλωτικό φόβο, σε πείσμα αυτών που μας θέλουν με τα κεφάλια σκυμμένα. Απέναντι στο καθημερινό άγχος και την επισφάλεια να αντιτάξουμε χειρονομίες αλληλεγγύης και πράξεις εξέγερσης.

Προτάσσουμε έναν άλλο κόσμο και δεν αναγνωρίζουμε καμία εξουσία.

Στο θεατρικό έργο "ο άσχημος" του MariusVonMayenburg, ο κεντρικός ήρωας αναγκάζεται να υποβληθεί σε ένα πείραμα, σε μία χειρουργική επέμβαση για να αλλάξει το κατάφορα άσχημο πρόσωπό του. Αλλάζει το πρόσωπο που δεν του επέτρεπε να προωθήσει το προϊόν που ο ίδιος δημιούργησε για τον όμιλο στον οποίο εργάζεται. Αφού το πείραμα έχει ανέλπιστα θετικά αποτελέσματα το πρόσωπό του γίνεται το ίδιο ένα νέο προϊόν και σε ολόκληρη την πόλη, σκοντάφτει πάνω στον "όμορφο" εαυτό του...

**...μία προσπάθεια αυτοοργανωμένης δημιουργίας από τη θεατρική ομάδα «Τότε Πότε»,
για να πραγματώσουμε αυτά που πρεσβεύουμε πέρα από τη λογική του χρήματος και του θεάματος, χωρίς αντίτιμο και χωρίς την άδεια κανενός δημάρχου.**

15/07/2013
στην "ελιά του Πεισίστρατου"
Αγιοι Ανάργυροι

ΘΕΡΣΙΤΗΣ
ΧΩΡΟΣ ΡΑΔΙΟΥΡΓΙΑΣ ΚΑΙ ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ
ΝΕΣΤΟΡΟΣ & ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ - ΙΛΙΟΝ
(απέναντι από το τέρμα του 732)

thersitis.espiv.net